

РЕШЕНИЕ

№ 2369

гр. София, 11.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 17.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8037** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на ДП „ПРИСТАНИЩНА ИНФРАСТРУКТУРА“ (ДППИ), ЕИК[ЕИК], чрез А. Б. З., в качеството на генерален директор, срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-29002920007908-091-001/16.04.2021 г., издаден от Г. С. С.– орган, възложил ревизията, и К. Е. Г.– ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1009/05.07.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място].

С жалбата се излагат доводи за противоречие на констатациите на ревизионния акт с материалния закон, респ. за незаконосъобразност на допълнително определените задължения за ДДС, а именно: РА не е съобразен с практиката на СЕС по данъчни дела, свързана с прилагането на чл. 78, ал. 1, б. „а“ от Директивата за ДДС. За да могат данъците, митата, налозите и таксите да се включат в данъчната основа за начисляване на ДДС, въпреки че те не представляват добавена стойност и не са насрещна престация при доставката на услуги, те трябва да са непосредствено свързани с тази доставка — т. 37 от Решение на СЕС от 5 Декември 2013 г. по съединени Дела С-618/11, С-637/11 и С-659/11. В конкретния случай са налице данъци върху недвижимите имоти и такси за битови отпадъци, дължими по ЗМДТ, които не са насрещна парична престация на доставките на услуги, възникващи по договорите между Министерство на транспорта и трите пристанищни оператора, и същите не представляват добавена стойност. Според константната практика на СЕС въпросът

дали данъчното събитие на даден данък или такса съвпада с данъчното събитие на ДДС е определящ елемент за установяване наличието на такава пряка връзка - т. 39 от решението от 5 Декември 2013 г. и цитираната в нея съдебна практика по дело С-98/05, т. 17 и 15 и дело С-228/09, т. 30-32. Данъкът върху недвижимите имоти по чл. 10 и сл. от ЗМДТ се дължи от собствениците на недвижими имоти, разположени на територията на страната. Същевременно таксата за битови отпадъци по чл. 62 от същия закон се заплаща за извършвани от общината услуги по събиране, транспортиране и третиране на битови отпадъци и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. Данъчно задължени за тази такса са собствениците на недвижимите имоти. Тези местни данъци и такси /МДТ/ нямат никаква връзка с доставките на услугите по предоставяне за ползване на пристанищната инфраструктура, тъй като данъчните събития за тях не съвпадат с настъпване на данъчното събитие по ЗДДС за посочените услуги. Дължимостта на ДДС възниква поради осъществяване на услуги по предоставяне на имущество за ползване, докато местните данъци и такси се дължат заради самото притежаване на собствеността и затова, че във връзка със същата се оказват услуги по сметосъбиране, сметоизвозване и почистване. Предвид изложените съображения в обхвата на понятието „данъци и такси“ по чл. 26, ал. 3, т. 1 от ЗДДС не следва да се включват в обхвата на „данъци, мита, налози и такси“ съгласно чл. 78, ал. 1, буква „а“ от Директива 2006/112/ЕО. В данъчната основа по ЗДДС на доставките, възникващи на база визираните договори с пристанищните оператори, не следва да се включва данъкът по чл. 10 и таксата по чл. 62 от ЗМДТ, респ. върху тях не трябва да се начислява ДДС. Данъчната основа по доставките между ДППИ и пристанищните оператори по процесните договори следва да се определя по реда на чл. 26, ал. 7 ЗДДС, а не съгласно чл. 26, ал. 3, т. 1 от ЗДДС.

В хода на устните състезания по делото жалбоподателят, представляван от адв. Б., моли оспореният РА да бъде отменен и в полза на страната да се присъдят разноски по представен списък.

Ответникът – директор на дирекция ”ОДОП” – [населено място], чрез процесуален представител юрк. В., изразява становище за неоснователност на жалбата по аргументи, изложени в решението, потвърждаващо РА. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед /ЗВР/ № Р-29002920007908-020-001 от 15.12.2020 г. е възложено извършването на ревизия на ДЪРЖАВНО ПРЕДПРИЯТИЕ „ПРИСТАНИЩНА ИНФРАСТРУКТУРА“ за установяване задълженията за данък върху добавената стойност за периодите от 01.10.2015 г. до 31.10.2015 г., от 01.05.2016 г. до 31.05.2016 г., от 01.10.2016 г. до 31.10.2016 г., от 01.04.2017 г. до 30.06.2017 г., от 01.04.2018 г. до 30.06.2018 г. и от 01.10.2018 г. до 31.10.2018 г. ЗВР е издадена от Г. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП ГДО, оправомощен със Заповед № ГДО-215 от 15.12.2017 г. на директора на ТД на НАП ГДО. Връчена е на декларирания електронен адрес на предприятието на 18.12.2020 г. Срокът за извършване на ревизията е до три месеца от връчване на ЗВР.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-29002920007908-092-001 от 18.03.2021 г., връчен по електронен път на 19.03.2021 г.

Ревизираното лице е упражнило правото си по чл. 117, ал. 5 от ДОПК и е подало възражение срещу констатациите на РД. Възражението е разгледано в мотивите на акта и е прието за неоснователно.

Ревизията е приключила с оспорения РА № Р-29002920007908-091-001 от 16.04.2021 г., издаден от Г. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП ГДО – орган, възложил ревизията, и К. Е. Г., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО - ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 19.04.2021 г. При деклариран от ДП ПРИСТАНИЩНА ИНФРАСТРУКТУРА данък за възстановяване за ревизираните данъчни периоди общо в размер на 3 563 147 лв., органите по приходите са установили данък за възстановяване и лихви в общ размер на 3 053 145,64 лв. Допълнително установените задължения произтичат от начислен на основание чл. 26, ал. 3, т. 1 от ЗДДС данък върху добавената стойност /ДДС/ в общ размер на 364_482,53 лв., и лихви в размер на 145_518,94 лв. за ревизираните данъчни периоди м. 10.2015 г., м. 05.2016 г., м. 10.2016 г., м. 04.2017 г., м. 05.2017 г., м. 06.2017 г., м. 04.2018 г., м. 05.2018 г., м. 06.2018 г. и м. 10.2018 г.

Жалбата срещу РА, подадена по реда на чл. 152 ДОПК, е с вх. № 194-777 от 29.04.2021 г. по регистъра на ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“ /ГДО/ и вх. № 23-29-33 от 07.05.2021 г. по регистъра на дирекция ОДОП С.. С решение № 1009/05.07.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], издадено в срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК, ревизионният акт е потвърден.

Жалбата до АССГ е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Оспореният ревизионен акт е издаден от Г. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП ГДО – орган, възложил ревизията, и К. Е. Г., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО - ръководител на ревизията, компетентни органи съобразно разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Ревизионният акт, както и РД, ЗВР, ЗИЗВР, са създадени като електронни документи по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, като от приетите писмени и веществени доказателства, неоспорени от жалбоподателя, се установява, че същите са подписани с квалифициран електронен подпис. Спазена е предвидената в закона писмена форма, съобразно разпоредбата на чл. 3, ал. 2 ЗЕДЕУУ, с предписаното в чл. 120 ДОПК съдържание. В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

През ревизираните периоди основната дейност на държавното предприятие, образувано на основание чл. 115л от Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанища на Република България /ЗМПВВПРБ/, е свързана с изграждане, реконструкция, рехабилитация и поддържане на пристанищата за обществен транспорт с национално значение; управление на собствеността и организация на работата в пристанищата за обществен транспорт с национално значение; обезпечаване на достъп до пристанищата за обществен транспорт с национално значение; сключване на договорите по чл. 116 а, ал. 3 и чл. 117 б, ал. 1 от ЗМПВВПРБ; изготвяне, поддържане и съхраняване на регистър, съдържащ данни за пристанищната инфраструктура; подпомагане министъра на транспорта при осъществяване на контрола по изпълнението на концесионните договори и договорите с едноличните търговски дружества за извършване на пристанищни услуги и на

дейности по чл. 116 а, ал. 1 от ЗМПВВПРБ и др.

В хода на ревизионното производство въз основа на присъединени от други производства документи с Протокол № Р-29002920007908-П.-001 от 08.01.2021 г. и №Р-29002920007908-П.-002 от 08.01.2021 г. е установена следната фактическа обстановка:

Установено е, че през ревизираните периоди между Министерство на транспорта, представлявано от министъра на транспорта, в качеството му на принципал на ДП „ПРИСТАНИЩНА ИНФРАСТРУКТУРА“ и еднолични акционерни дружества, наричани оператори, са сключени договори с предмет, който урежда ползването, поддържането, ремонта, реконструкцията, модернизацията и рехабилитацията на обектите — публична държавна собственост, управлението на които е предоставено на ДППИ, а ползването им на Оператора за извършване на пристанищни услуги по чл. 116, ал. 1 от ЗМПВВПРБ, за които е необходимо ползване на пристанищна територия или на пристанищни съоръжения.

Сключени са следните договори: Договор от 30.05.2006 г., сключен между Министерство на транспорта и [фирма]; Договор 62 от 26.09.2006 г., сключен между Министерство на транспорта и [фирма]; Договор №106 от 29.12.2006 г., сключен между Министерство на транспорта и [фирма]. Според договореното между страните, за ползването на обектите, посочени в приложение към всеки договор, пристанищният оператор дължи годишно възнаграждение, равно на сумата от извършените и приети по реда на съответния договор ремонтни и/или рехабилитационни работи. Регламентирано е също, че операторът е длъжен да заплаща за своя сметка дължимите за обектите, които ползва, данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци в съответствие с разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 2 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ /чл. 25 от договор №106 от 29.12.2006 г. с [фирма], чл. 18 от договор от 30.05.2006 г. с [фирма] и чл. 17 от договор №62 от 26.09.2006 г. с [фирма]/.

Ревизиращите органи са констатирани, че ДППИ, в качеството му на задължено лице, е заплащало дължимите данък върху недвижимите имоти /ДНИ/ и такса битови отпадъци /ТБО/, след което е издавало протокол - вътрешен /неданъчен/ документ, с който са прехвърлени така платените суми на пристанищните оператори. Предприятието не е начислявало ДДС върху стойността на дължимите данъци и такси по ЗМДТ, тъй като е прието, че те не са част от данъчната основа на доставките на услуги, възникващи по посочените по-горе договори между министъра на транспорта и съответните оператори. Издадените от ревизираното предприятие протоколи на съответния оператор са описани подробно в РД /стр. 5/, като ревизиращите органи са констатирани, че за част от платените МДТ са издадени фактури /описани на стр. 5 РД/ и е начислен ДДС.

Органите по приходи са изложили мотиви, че според процесните договори, местните данъци и такси /МДТ/ са за сметка на наемателя, независимо че не са включени в месечната наемна цена. Същите са дължими от наемателя на наемодателя и са част от наемното правоотношение, като елемент от договореното възнаграждение, което представлява данъчна основа за облагане с ДДС по смисъла на чл. 26, ал. 2 ЗДДС. Плащането на МДТ е извършено от доставчика /наемодателя/, за сметка на наемателя и на практика увеличава наемната цена на активите, поради което не попадат в приложното поле на чл. 26, ал. 5, т. 4 ЗДДС. С размера на платените МДТ следва да се увеличи данъчната основа на доставката съгласно чл. 26, ал. 3, т. 1 от ЗДДС. Поради

това, видно от констативната част по периоди на РД, с размера на платения данък върху недвижимите имоти и таксата за битови отпадъци е извършено увеличение на данъчната основа на доставките между ДППИ и пристанищните оператори, като върху сумата на увеличението е начислен ДДС. За ревизираните периоди е установено задължение за ДДС общо в размер на 364 482,53 лв. и са начислени лихви в размер на 145 518,94 лв.

Между страните по делото не се спори по фактите, установени в хода на ревизионното производство. Спорът касае приложението на материалния закон и по-конкретно, представлява ли сумата на платените МДТ за недвижимите имоти, предмет на посочените по-горе в решението договори, част от данъчната основа по доставката, респ. законосъобразно ли със същите суми е увеличена данъчната основа по тези доставки и е начислен допълнително ДДС на основание чл. 26, ал. 3, т. 1 от ЗДДС.

Сключените договори между Министерство на транспорта и съответния оператор: [фирма] /от 30.05.2006 г./, [фирма] /от 26.09.2006 г./ и [фирма] /от 29.12.2006 г./, уреждат правата и задълженията на министъра на транспорта и на оператора, във връзка с ползването, поддържането, ремонта, реконструкцията, модернизацията и рехабилитацията на обектите — публична държавна собственост, управлението на които е предоставено на жалбоподателя - ДППИ, а ползването им на Оператора, за извършване на пристанищни услуги по чл. 116, ал. 1 от ЗМПВВППРБ, за които е необходимо ползване на пристанищна територия или на пристанищни съоръжения. В трите договора е предвидено, че операторът има право да ползва обектите, включени в обхвата на договора /описани в приложение/, за извършване на пристанищни услуги по чл. 116, ал. 1 от ЗМПВВППРБ, при условията и в срока, определени със същия. Предвидено е, че министърът на транспорта упражнява правата и задълженията си по съответния договор, чрез ДППИ. Редът за определяне на размера и начина на плащане на дължимото възнаграждение е регламентирано по идентичен начин: за ползването на обектите операторът дължи на ДППИ годишно възнаграждение, равно на сумата от стойността на извършените и приети по реда на съответния договор ремонтни или рехабилитационни работи и стойността на аварийните ремонти, но не по-малко от конкретно посочена сума на тон годишно и на пътник. Годишното възнаграждение се заплаща на вноски, всяка от които е равна на стойността на конкретна дейност по ремонт или рехабилитация, извършена в съответствие с клаузите по договора. С процесните договори е регламентирано задължение за съответния оператор да заплаща за своя сметка дължимите за обектите ДНИ и ТБО, в съответствие с чл. 24, ал. 1, т. 2 ЗМДТ.

От съдържанието на посочените клаузи се установява, че жалбоподателят, в качеството му на предприятие, на което обектите, предмет на договорите са предоставени за управление и като представител на принципала - министъра на транспорта, действа в качеството на доставчик, предоставяйки правото на ползване на имотите - публична държавна собственост, на съответния оператор, срещу уговореното между страните възнаграждение.

Безспорно е установено, че на ДП Пристанищна инфраструктура, образувано по силата на чл. 115л, ал. 1 ЗМПВВППРБ, е предоставено управлението на обектите, предмет на описаните по-горе в решението договори. Съгласно чл. 115л, ал. 3 ЗМПВВППРБ, ДП "Пристанищна инфраструктура" управлява предоставеното му по реда на ал. 2 имущество и други дълготрайни активи –

държавна собственост, в пристанищата за обществен транспорт. Несъмнено, както посочват ревизиращите органи, съгласно чл. 11, ал. 5 вр. чл. 64, ал. 1 ЗМДТ, за имот - държавна или общинска собственост, данъчно задължено за ДНИ и ТБО е лицето, на което имотът е предоставен за управление. Следователно, за обектите – публична или частна държавна собственост, предоставени за управление на ДППИ, именно държавното предприятие е данъчно задълженото лице за ДНИ и ТБО. Сключването на процесните договори, с които е предоставено право на ползване на посочените имоти на съответния оператор, обаче обосновава приложението на чл. 11, ал. 3 ЗМДТ, регламентиращ, че при учредено вещно право на ползване данъчно задължен е ползвателят. Разпоредбата на чл. 24, ал.1 т. 2 ЗМДТ регламентира освобождаване от данък на държавата, за имотите - публична държавна собственост, освен ако имотът е предоставен за ползване на друго лице и това лице не е освободено от данък. Следователно, по силата на закона, а и съгласно клаузите на процесните договори, за обектите, предмет на същите, задължено за ДНИ и ТБО лице се явява съответният оператор. Поради това неправилно ревизиращите органи са приели, че данъчно задължено лице за МДТ за процесните имоти е държавното предприятие. В тази насока е и решение № 7433/20.05.2019 г., постановено по адм. д. № 1288/2019 г. по описа на ВАС – Първо отделение, с което е оставено в сила решение № 2291/26.11.2018 г. по адм. д. № 2368/2018 г. по описа на Административен съд Варна. В първоинстанционното производство е разгледана законосъобразността на акт за установяване на задължение по чл. 107, ал. 3 от ДОПК, с който на [фирма], за периода от 01.05.2017г. до 31.12.2017г., са установени задължения за ДНИ и ТБО за обекти, за които на дружеството е учредено право на ползване с договор от 30.05.2006 г. от министъра на транспорта /идентичен с разглеждания в настоящото производство договор/. В решението си ВАС е изложил следните мотиви: „Правилно съдът е приел, че с договора от 30.05.2006 г. от Министъра на Транспортa на [фирма] е учредено вещно право на ползване за процесните имоти..... В случая основното е, че в чл. 18 от цитирания договор изрично е посочено, че операторът – [фирма], се задължава да извършва от свое име и за своя сметка дължимите за обектите по чл.2 данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци, в съответствие с разпоредбата на чл.24, ал.1, т.2 от ЗМДТ, която разпоредба е в съответствие с чл.57, ал.1 от ЗС „Ползвателят е длъжен да плаща разносните, свързани с ползуването, включително данъците и другите такси...“. Задължението и заплащането /от страна на [фирма]/ на данъци и такси за чуждата вещ - Министерство на транспорта, са свързани с ползуването на вещта, и тези задължения произтичат от отстъпеното му право на ползване по силата на чл. 57 от ЗС, а не поради това, че е получил право на ползване върху имуществото на друго лице..... След анализ и обсъждане на разпоредбите на договора, то безспорно се установява, че волята на страните по договора от 30.05.2006г. е била да бъде учредено /вещно/ право на ползване на [фирма].“.

По горните съображения следва да се приеме, че ревизиращите органи, в противоречие със закона и с установените факти, са приели, че задължен за МДТ за процесните обекти е жалбоподателят, в качеството му на

предприятие, управляващо същите, което нарушение е обусловило и неправилно приложение на ЗДДС. В случая не са налице основания за приложение на чл. 26, ал. 3, т. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчната основа се увеличава с всички други данъци и такси, в т. ч. акциз, когато такива са дължими за доставката. С чл. 15 от ППЗДДС е уточнено, че данъчната основа по чл. 26 и 27 от закона се увеличава с дължимите за доставката данъци и такси, когато са налице едновременно следните условия: 1. платени са от името и за сметка на доставчика; 2. поискани са от доставчика. На първо място, в случая ДНИ и ТБО са дължими за процесните имоти – публична държавна собственост, от ползвателя – съответния оператор, по силата на закона /чл. 11, ал. 3, чл. 24, ал.1 т. 2 ЗМДТ/, а не във връзка с осъществяването на конкретна доставка. Действително, правото на ползване върху тези имоти е предоставено на оператора с процесния договор, но задължението за плащане на ДНИ и ТБО възниква по силата на закона и не е поставено в зависимост от извършването на конкретни доставки във връзка със същия договор, респ. осъществяването на доставки от жалбоподателя не е предпоставено от плащането на местните данъци и такси за имотите, каквото е изискването на чл. 26, ал. 3, т. 1 от ЗДДС. На второ място, тъй като съответният оператор, в качеството му на ползвател, е задължено лице за дължимите за обектите МДТ, неправилни са мотивите на органите по приходите, че същите данъци са платени от името и за сметка на жалбоподателя. Задълженото лице е операторът, за чиято сметка е извършено плащането, което в следствие му е предявено с протокол (неданъчен документ). Именно поради това обстоятелство, в случая не е налице и втората, кумулативно предвидена с чл. 15 ППЗДДС предпоставка – дължимите данъци и такси да са поискани от доставчика. Както бе посочено вече, в случая задължението за плащане на МДТ е възникнало за оператора по сила на закона, в резултат на предоставеното му право на ползване, а не защото същият се е задължил да заплаща посочените данъци и такси с договора, или защото сумите са изискани от ДППИ.

Принципно правилно е позоваването и тълкуването на приложимите норми от ЗДДС и Директива 2006/112/ЕО, направено от ревизиращите органи, възприето и от ответника. Правилен е изводът на директора на ДОДОП С., обоснован и с подробно цитирана практика на Съда на ЕС, че за да се увеличи данъчната основа за целите на ДДС с данъци и такси, следва да са налице следните условия: включените данъци и такси са непосредствено свързани със съответната доставка и разходите за тях са за сметка на доставчика. Неправилно обаче приходните органи и ответникът са приели, че в случая тези условия са налице. Следва да се посочи, че съгласно т. 32 от Решение по дело С- 106/10 г., разпоредбите на чл. 78 и чл. 79 от Директивата сочат, че данъчната основа включва а) данъци, мита, налози и такси с изключение на самия данък върху добавената стойност; б) съпътстващите разходи, начислени от доставчика на клиента, като разходи за комисиона, опаковка, транспорт и застраховане, като за целите на буква б) от първи параграф, държавите-членки могат да считат разходите, обхванати по отделно споразумение, за съпътстващи разходи. Нормата на чл. 79, § 1, б. "в" предвижда, че данъчната основа не включва сумите, които

данъчнозадълженото лице получава от клиента като изплащане на разходи, направени от името и за сметка на клиента и отчетени в неговите счетоводни книги по разчетна сметка. СЕС уточнява, че за да се установи дали съответният данък трябва да бъде включен в данъчната основа за начисляване на ДДС или обратно да бъде изключен от нея, следва да се определи, от една страна, дали той попада в обхвата на понятието "данъци, мита, налози и такси" по смисъла на чл. 78, § 1, б" а" от Директивата, и от друга страна, дали по отношение на него се прилага изключението, предвидено в чл. 79, § 1, буква в) от тази Директива. В т. 34 от Решение от 22 декември 2010 г. по дело С-433/09 / Комисия/А. / СЕС е посочил, че за да могат данъците, митата, налозите и таксите да се включат в данъчната основа за начисляване на ДДС, въпреки че те не представляват добавена стойност и не са насрещна престация при доставката на стоката, те трябва да са непосредствено свързани с тази доставка. Така и съгласно т. 37 от Решение по съединени дела С 618/11, С 637/11 и С 659/11: за да могат данъците, митата, налозите и таксите да се включат в данъчната основа за начисляване на ДДС, въпреки че те не представляват добавена стойност и не са насрещна престация при доставката на услуги, те трябва да са непосредствено свързани с тази доставка. Определящо още за включването на дадена такса или данък в стойността на данъчната основа е и дали доставчикът ги е платил от свое име и за своя собствена сметка - т. 40 от Решение от 20 май 2010 г. по дело С-228/09. В разглеждания случай, дължимите ДНИ и ТБО за процесните обекти не са непосредствено свързани с конкретна доставка, извършена от жалбоподателя, за да бъде увеличена данъчната основа на същата. Данък недвижими имоти и такса битови отпадъци, дължими за определена категория недвижими имоти на територията на страната, съобразно разпоредбите на чл. 10 и сл. ЗМДТ и чл. 62 и сл. ЗМДТ, не са от категорията данъци и такси, които са непосредствено свързани с осъществяването на конкретна доставка. Такива несъмнено, според националното ни законодателство, са местният данък по чл. 45 ЗМДТ, дължим от приобретателя на имуществото, нотариалните такси, такси за вписване и др., плащането на които е условие за осъществяване на конкретна доставка. Плащането на ДНИ и ТБО, дължими от ползвателя за процесните обекти, не е непосредствено свързано с осъществяването от жалбоподателя доставки, доколкото същото не представлява условие или предпоставка за изпълнението им. Напротив, ползвателят дължи плащане на МДТ, за своя сметка, както изрично е предвидено в договорите и не в полза на праводателя си, а в полза на съответната община. Обстоятелството кое лице реално е извършило плащането е ирелевантно за настоящия спор. Следва да се посочи, че съгласно т. 39 от Решение по съединени дела С 618/11, С 637/11 и С 659/11, въпросът дали данъчното събитие на посочената спорна такса съвпада с данъчното събитие на ДДС, е определящ елемент за установяване на наличието на такава пряка връзка. В разглеждания случай, както изрично е признато от ревизиращите органи, датата, на която задълженията за ДНИ и ТБО стават изискуеми не съвпада с датата на данъчното събитие по доставките, осъществявани от жалбоподателя, т.е. не е налице пряка и непосредствена връзка между доставките и задължението за плащане на ДНИ

и ТБО.

В случая не е налице и второто условие за увеличаване на данъчната основа на доставките с платените МДТ - разходите за тях да за сметка на доставчика. В тази насока по-горе в решението съдът е изложил мотиви, които не следва да се повтарят. Следва да се посочи, че в трайната си практика по приложението на разпоредбите на чл. 78 и 79 от Директива 2006/112/ ЕО на Съвета и във връзка с включването на дадена такса или данък в стойността на данъчната основа, СЕС изхожда от обстоятелството кое е данъчно задълженото лице /т. 35 и т. 36 от Решение по дело С-106/10, т. 47 от Решение по съединени дела С-618/11, С-637/11 и С-659/11/. В разглеждания случай, съобразно нормите на чл. 11, ал. 3, чл. 24, ал.1 т. 2 ЗМДТ данъчно задължено лице за ДНИ и ТБО за процесните обекти е съответният оператор, а не доставчикът – ДППИ, поради което не може да се приеме, че посочените данъци и такси са платени за негова сметка.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспореният ревизионен акт противоречи на материалния закон, поради което подлежи на отмяна.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разноски в общ размер на 7750 лв., от които 50 лв. – държавна такса и 7700 лв. - платено адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие от 22.04.2021 г.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба, подадена от ДП „ПРИСТАНИЩНА ИНФРАСТРУКТУРА“, ЕИК[ЕИК], Ревизионен акт № Р-29002920007908-091-001/16.04.2021 г., издаден от Г. С. С.– орган, възложил ревизията, и К. Е. Г.– ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с решение № 1009/05.07.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], с която са установени допълнителни задължения за ДДС в общ размер на 364 482,53 лв., за данъчни периоди м. 10.2015 г., м. 05.2016 г., м. 10.2016 г., м. 04.2017 г., м. 05.2017 г., м. 06.2017 г., м. 04.2018 г., м. 05.2018 г., м. 06.2018 г. и м. 10.2018 г. и са начислени лихви в общ размер на 145 518,94 лв.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на ДП „ПРИСТАНИЩНА ИНФРАСТРУКТУРА“, ЕИК[ЕИК], сума в размер на 7 750 (седем хиляди седемстотин и петдесет) лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

Съдия:

